SODBA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 26. oktobra 2006 *

V zadevi C-371/04,

zaradi tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 226 ES, vložene 30. avgusta 2004,

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopata G. Rozet in A. Aresu, zastopnika, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožeča stranka,

proti

Italijanski republiki, ki jo zastopa I. M. Braguglia, zastopnik, skupaj z G. Albenziem, avvocato dello Stato, z naslovom za vročanje v Luxembourgu,

tožena stranka,

* Jezik postopka: italijanščina.

SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi C. W. A. Timmermans, predsednik senata, R. Schintgen, P. Kūris, J. Klučka (poročevalec) in G. Arestis, sodniki,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,
sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 9. marca 2006,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 1. junija 2006

izreka naslednjo

Sodbo

1 Komisija Evropskih skupnosti s to tožbo Sodišču predlaga, naj ugotovi, da Italijanska republika s tem, da delavcu Skupnosti, ki se je zaposlil pri italijanski javni upravi, ni upoštevala delovnih izkušenj in delovne dobe, ki jih je pridobil v drugi državi članici, ni izpolnila obveznosti iz členov 10 ES in 39 ES ter iz člena 7(1) Uredbe Sveta št. 1612/68 (EGS) z dne 15. oktobra 1968 o prostem gibanju delavcev v Skupnosti (UL L 257, str. 2, v nadaljevanju: uredba).

Pravni okvir

2 Člen 7(1) uredbe določa:

„Delavec, ki je državljan države članice, v drugi državi članici zaradi njegovega [svojega] državljanstva ne sme biti deležen drugačnega obravnavanja kot domači delavci v zvezi z zaposlitvenimi in delovnimi pogoji, predvsem glede plačila, odpovedi in, če bi postal brezposeln, glede vrnitve na delovno mesto ali ponovne zaposlitve.“

Predhodni postopek

3 Komisija je na podlagi prijave v dopisu z dne 18. decembra 2001 od Italijanske republike zahtevala informacije o položaju državljana Skupnosti, ki je na podlagi pogodbe o zaposlitvi, ki ga je vezala na „comitato d'assistenza scolastica italiana“ (odbor za pomoč v italijanskih šolah, v nadaljevanju: COASCIT), učil na francoski javni šoli in čigar delovne izkušnje in delovna doba, pridobljene v Franciji, pozneje v Italiji niso bile upoštevane. Ta zahteva je ostala brez odgovora.

4 Komisija je v dopisih z dne 25. marca in 12. avgusta 2002 od Italijanske republike spet zahtevala informacije o položaju navedenega državljana in drugih prijaviteljev, ki so imeli podobne težave zaradi neupoštevanja delovnih izkušenj in delovne dobe, pridobljenih v drugi državi članici. Zahtevala je splošnejše informacije o italijanski ureditvi in upravni praksi na tem področju.

5 Komisija svoje zahteve ni prejela odgovora in je 19. decembra 2002 Italijansko republiko pisno opomnila, naj predloži svoja stališča, nato pa 15. maja 2003 izdala obrazloženo mnenje, s katerim je to državo članico pozvala, naj v roku dveh mesecev od njegovega prejema sprejme ukrepe, potrebne za uskladitev z njim.

6 Komisija z odgovorom na navedeno mnenje ni bila zadovoljna, zato je vložila to tožbo.

Tožba

7 Komisija se v podporo tožbi sklicuje na dva očitka, in sicer eden temelji na kršitvi člena 10 ES, drugi pa na kršitvi člena 39 ES in člena 7(1) uredbe.

Očitek kršitve člena 10 ES

8 Za uvod je treba poudariti, da lahko Sodišče po uradni dolžnosti preuči, ali so izpolnjeni pogoji iz člena 226 ES za vložitev tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti (glej zlasti sodbe z dne 31. marca 1992 v zadevi Komisija proti Italiji, C-362/90, Recueil, str. I-2353, točka 8; z dne 27. oktobra 2005 v zadevi Komisija proti Italiji, C-525/03, ZOdl., str. I-9405, točka 8, in z dne 4. maja 2006 v zadevi Komisija proti Združenemu kraljestvu, C-98/04, ZOdl., str. I-4003, točka 16).

9 Opozoriti je treba, da je cilj predhodnega postopka zadevni državi članici omogočiti, da izpolni obveznosti, ki izhajajo iz prava Skupnosti, ali da koristno uveljavi sredstva za svojo obrambo zoper očitke, ki jih je oblikovala Komisija (sodba z dne 2. februarja 1988 v zadevi Komisija proti Belgiji, 293/85, Recueil, str. 305, točka 13, in sklep z dne 11. julija 1995 v zadevi Komisija proti Španiji, C-266/94, Recueil, str. I-1975, točka 16). Zakonitost takega postopka je bistveno jamstvo, ki ga je želela doseči Pogodba ES, da bi zagotovila varstvo pravic zadevne države članice. Samo kadar je to jamstvo spoštovano, lahko kontradiktorni postopek pred Sodiščem temu omogoči, da presodi, ali ta država dejansko ni izpolnila obveznosti, katere kršitev zatrjuje Komisija (zgoraj navedeni sklep Komisija proti Španiji, točki 17 in 18). Namen pisnega opomina v predhodnem postopku je zlasti omejiti predmet spora in državi članici, pozvani, naj predloži stališča, naznaniti potrebne dokaze za pripravo njene obrambe (sodba z dne 5. junija 2003 v zadevi Komisija proti Italiji, C-145/01, Recueil, str. I-5581, točka 17).

10 Vendar v pričujoči zadevi pisni opomin z dne 19. decembra 2002 ne omenja očitka kršitve člena 10 ES.

11 Iz tega je razvidno, da del te tožbe, katerega namen je ugotoviti, da Italijanska republika ni izpolnila svojih obveznosti na podlagi navedenega člena, ni dopusten.

Očitek kršitve členov 39 ES in 7(1) uredbe

12 Komisija, ki se sklicuje na sodbe z dne 15. januarja 1998 v zadevi Schöning-Kougebetopoulou (C-15/96, Recueil, str. I-47), z dne 12. marca 1998 v zadevi Komisija proti Grčiji (C-187/96, Recueil, str. I-1095), z dne 30. novembra 2000 v zadevi Österreischischer Gewerkschaftsbund (C-195/98, Recueil, str. I-10497) in z dne 12. maja

2005 v zadevi Komisija proti Italiji (C-278/03, Recueil, str. I-3747), navaja, da načelo enakega obravnavanja delavcev Skupnosti, ki izhaja iz člena 39 ES in člena 7(1) uredbe, nasprotuje temu, da uprava ene države članice pri določitvi pogojev opravljanja poklica, kot so plača, naziv ali kariera, ne upošteva obdobij zaposlitve v drugi državi članici, medtem ko upošteva izkušnje, pridobljene v javni upravi prve države članice.

13 Italijanska republika naj bi na podlagi te sodne prakse v tej zadevi kršila zadevni določbi s tem, da delavcem, ki so se zaposlili v italijanski javni upravi, zlasti v javnih sektorjih šolstva in zdravstva, ni upoštevala izkušenj ali delovne dobe, ki so jih pridobili v drugih državah članicah.

14 Italijanska vlada nasprotno trdi, da je obveznost javnih organov ene države članice, da z določenimi cilji priznajo obdobja dela, ki se je opravljalo prej v drugi državi članici, podrejena dvema kumulativnima pogojema: na eni strani morajo biti področja dejavnosti, ki se opravljajo v eni državi članici, primerljiva, in na drugi strani mora biti dejavnost, ki se je opravljala v drugi državi članici, povezana z javno upravo.

15 Vendar če je bila oseba, ki je opravljala dejavnost v javnem sektorju, zaposlena na podlagi pogodbe o zaposlitvi zasebnega prava, ne da bi opravila natečaj, naj drugi pogoj ne bi bil izpolnjen. Po mnenju italijanske vlade je priznanje delovnih izkušenj in delovne dobe, ki jih je delavec Skupnosti pridobil v drugi državi članici, preden se je zaposlil pri italijanski javni upravi, odvisno od zaposlitve na podlagi natečaja, kakršen je v Italiji.

16 Glede tega je iz ustaljene sodne prakse razvidno, da če javni subjekt države članice v postopku zaposlovanja na delovna mesta, ki ne spadajo v področje veljavnosti člena 39(4) ES, navede, da bo upošteval predhodne delovne izkušnje, ki so jih kandidati pridobili v okviru javne uprave, na podlagi člena 39 ES ne more različno obravnavati tistih državljanov Skupnosti, ki so si pridobili delovne izkušnje v javni službi te države, in tistih, ki so si jih pridobili v drugi državi članici (glej zlasti sodbe z dne 23. februarja 1994 v zadevi Scholz, C-419/92, Recueil, str. I-505, točka 12; zgoraj navedeno sodbo Komisija proti Italiji z dne 12. maja 2005, točka 14, in z dne 23. februarja 2006 v zadevi Komisija proti Španiji, C-205/04, neobjavljena v ZOdl., točka 14).

17 V zvezi s členom 7 uredbe je treba poudariti, da je zgolj poseben izraz načela prepovedi diskriminacije iz člena 39(2) ES na posebnem področju zaposlitvenih in delovnih pogojev in da ga je treba razlagati enako kot člen 39(2) ES (zgoraj navedena sodba Komisija proti Španiji, točka 15).

18 Iz skupka te sodne prakse je razvidno, da zavrnitev priznanja delovnih izkušenj in delovne dobe, ki so jih državljani Skupnosti, preden so se zaposlili v italijanski javni upravi, pridobili pri opravljanju primerljive dejavnosti v javni upravi druge države članice, in sicer zato, ker ti državljani pred začetkom opravljanja dejavnosti v javnem sektorju te druge države članice niso opravili natečaja, ni dopustna, ker vse države članice, kot je poudarila generalna pravobranilka v točki 28 sklepnih predlogov, nimajo samo te možnosti zaposlovanja za javni sektor. Diskriminaciji se je mogoče izogniti zgolj, če se upoštevajo obdobja, v katerih je oseba, ki se je zaposlila v skladu z lokalnimi pogoji, opravljala primerljivo dejavnost v javnem sektorju druge države članice.

19 Prav tako je dejstvo, da je državljan Skupnosti, kot je državljan, ki je vložil prvo prijavo, ki jo je prejela Komisija v tem sporu, na COASCIT vezan s pogodbo, brez

učinka, ker ni sporno, da je ta državljan učil na podlagi take pogodbe, in sicer v okviru francoskih javnih storitev nacionalnega šolstva. Italijanska republika ni nasprotovala temu, da je zadevni državljan opravljal to dejavnost v skladu s francoskimi nacionalnimi pravili.

20 Noben dokaz, ki ga je predložila italijanska vlada, da bi upravičila nepriznanje delovnih izkušenj in delovne dobe, ki jih je navedeni državljan pridobil v drugi državi članici, se ne sprejme.

21 V teh okoliščinah je očitek kršitve člena 39 ES in člena 7(1) uredbe utemeljen, saj italijanska vlada glede delovnih mest, ki jih ne pokriva člen 39(4) ES, ob izteku roka, določenega v obrazloženem mnenju, ni sprejela potrebnih ukrepov, da bi bile državljanom Skupnosti, ki so se zaposlili v italijanski javni upravi, priznane delovne izkušnje in delovna doba, ki so jih prej pridobili v drugih državah članicah.

22 Ob upoštevanju celotne zgornje presoje je treba ugotoviti, da Italijanska republika s tem, da delavcu Skupnosti, ki se je zaposlil v italijanski javni upravi, ni upoštevala delovnih izkušenj in delovne dobe, ki jih je pridobil pri opravljanju primerljive dejavnosti v javni upravi druge države članice, ni izpolnila obveznosti iz člena 39 ES in člena 7(1) uredbe.

Stroški

23 V skladu s členom 69(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Komisija je predlagala, naj se Italijanski republiki naloži plačilo stroškov, in ker ta z bistvenim delom predlogov ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (drugi senat) razsodilo:

1. **Italijanska republika s tem, da delavcu Skupnosti, ki se je zaposlil pri italijanski javni upravi, ni upoštevala delovnih izkušenj in delovne dobe, ki jih je pridobil pri opravljanju primerljive dejavnosti v javni upravi druge države članice, ni izpolnila obveznosti iz člena 39 ES in člena 7(1) Uredbe Sveta št. 1612/68 (EGS) z dne 15. oktobra 1968 o prostem gibanju delavcev v Skupnosti.**

2. **V preostalem se tožba zavrne.**

3. **Italijanski republiki se naloži plačilo stroškov.**

Podpisi